

בְּסִיעָתָא דְּשָׁמַיָא

גְּאוּנִים וְרֵאשׁוֹנִים: הַמַּהֲר"ל מְפָרָאג

הַהִבְטָחָה בַּשְּׁלָג, הָאֲמוּנָה בַּה',
וְסוּד הָעֲשִׁירוֹת הָאֲמִתִּית.

מָה נִלְמַד הַיּוֹם?

- שֶׁה' תָּמִיד אֶתְּנוּ וְשׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת.
- שֶׁלֵב טוֹב שׁוֹה יוֹתֵר מִזָּהָב.

הַגָּבִיר מִוֶּרְמִיזָא מַחְפֵּשׁ חֶתָן

לִפְנֵי מֵאוֹת שָׁנִים, חֵי יִהוּדֵי עָשִׂיר וְצַדִּיק מְאֹד בְּשֵׁם רַבִּי שְׁמוּאֵל. כַּאֲשֶׁר בָּתּוֹ פָּרַל הַגִּיעָה
לְגִיל חֲתָנָה, הוּא חֲפֵשׁ עֲבוּרָה אֶת הַבְּחֹר הַכִּי טוֹב שֶׁיִּשׁ. הוּא לֹא חֲפֵשׁ כֶּסֶף אוֹ עֶסְקִים.
הוּא אָמַר: "רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, עֲזֹר לִי לְמַצֹּא בְּחֹר עִם לֵב טָהוֹר שְׂאוּהֵב אֶת הַתּוֹרָה בְּאַמֶּת!"

אור התורה בישיבה

רבי שמואל נסע לישיבה הגדולה בעיר פוזנא.
בקצה של ספסל עץ ישן, ישב בחור צעיר
וקדוש – רבי יהודה. מבטו היה מלא באור
התורה, וכל רצונו היה לעשות רצון ה'.
השידוך נסגר!

האב העשיר הבטיח לתת לזוג כסף רב, כדי
שרבי יהודה יוכל ללמד תורה בשמחה!

הגלגל מתהפך – המבחן משמים

אבל בעולם שלנו הכל מאת ה', ולפעמים יש מבחנים קשים.
בתוך זמן קצר, רבי שמואל הצדיק אבד את כל כספו בגלל אסונות ושודדים.
לא נשארה לו אגורה. מרב עצב שלא יוכל לעזור לחתנו, הוא חלה מאד.
הוא ידע שהכל לטובה, אבל מה יהיה עם החתנה?

הַאֲגֵרֶת אֶל הַחֶתָּן

בְּיָדִים רוֹעֵדוֹת וּבְתַפְלָה לֵה', רַבִּי
שְׁמוּאֵל כָּתַב אֲגֵרֶת לְרַבִּי יְהוּדָה:

'לְכָבוֹד בְּחִיר לְבִי... דַּע לָךְ שֶׁמִּצָּבִי קִשָּׁה
מְאֹד. הַכֶּסֶף אֶבֶד, וְאֲנִי עָנִי. אֵין לִי דָבָר
לִיתֵת לָךְ. אֲנִי מְשַׁחֵרֵר אוֹתְךָ מִן הַהִבְטָחָה.
מֵצָא לָךְ כֶּלֶה אַחֲרֶיךָ, מִמְּשַׁפָּחָה עֲשִׂירָה
עֲשִׂירָה.'

יְלָדִים, מָה אַתֶּם חוֹשְׁבִים עֲשֵׂה רַבִּי
יְהוּדָה?

נאמנות ואהבת ישראל

אדם רגיל היה עוזב ומחפש כסף.
אבל המהר"ל מפראג לא חפש זהב!
אצלו, אהבת ישראל ומדות טובות
היו היהלומים האמתיים. מיד הוא
ענה לאב: 'לא השתדכתי לכסף שלך!
השתדכתי למדות הטובות של בתך!
כסף בא וכסף הולך... אני אמתין'

עֶשֶׂר שָׁנִים שֶׁל תְּפִלָּה וְתוֹרָה

עָבְרוּ עֶשֶׂר שָׁנִים שְׁלֵמוֹת!

רַבִּי יְהוּדָה לֹא זָז מִסֵּפֶסֶל בֵּית הַמִּדְרָשׁ. לְבוּשׁוֹ הָיָה קְרוֹעַ, פֶּת לֶחֶם הָיְתָה מְזוֹנָה, אֶךְ הוּא גָדַל בַּתוֹרָה וְסִמָּךְ עַל ה'.
וּמָה עָשְׂתָה פָרַל הַצִּדְקָה? הִיא פִתְחָה דּוּכָן קָטָן לְמַכִּירַת לֶחֶם, כְּדִי לְפָרֹגֵס אֶת אָבִיָּה הַחוּלָה בְּמַסִּירוֹת.

A person wearing a dark hooded cloak and gloves stands at a wooden bread stall in a snowy medieval street. The stall has a snow-covered roof and displays several round loaves of bread. A small black wood-burning stove sits on the ground next to the stall, with a pot of steam rising from it. The person is holding their hands out to warm themselves. In the background, there are snow-covered buildings and a bright, glowing light source in the sky, casting rays of light and snowflakes. The scene is set in a cobblestone street covered in snow.

הַקּוֹר בַּחוּץ – וְהָאֵשׁ בַּלֵּב

תִּתְּאוּ לָכֶם חֵירוֹף עַז בְּאִירוּפָּה.
שֶׁלֶג רַב יוֹרֵד, קוֹר מִקְפִּיא עֲצָמוֹת.
פֶּרֶל עֲמָדָה בַּחוּץ וְנִשְׁפָּה אֲוִיר חֹם
עַל יָדֶיהָ הַקְּפוּאוֹת. הִיא הַבִּיטָה
לְשָׁמַיִם וְהִתְפַּלְּלָה דֶּרֶךְ הַדְּמָעוֹת:
"רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם! רְאֵה כִּמָּה הֶחָהָן שְׁלִי
תֵּן לָנוּ כֹּחַ. פֶּתַח לָנוּ שַׁעְרֵי רַחֲמִים!"

רַעַם הַפָּרְסוֹת – טַק-דַק! טַק-דַק!

בְּאוֹתָם יָמִים אִירוּפָּה הִיְתָה מְלָאָה
בְּחַיִּילִים שֶׁהִסְתּוּבְּבוּ וְשָׁדְדוּ.
לִפְתָּע... טַק-דַק! טַק-דַק!
חֵיל זֹר, רָכוֹב עַל סוּס עֲנָק, דָּהַר בְּרָחוֹב.
רִיחַ הַלֶּחֶם הַחֵם מִשָּׁךְ אוֹתוֹ.
הַחַיִּיל עֶצֶר בַּחֲרִיקָה שְׁלֵמָה וְהוֹצִיא אֶת
הָאֵם יִפְגַּע בְּדוֹכָן?
(יְלָדִים, אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים שֶׁה' שׁוֹמֵר עַל תְּמִימִים...)

הַחֲלָפָה מִשְׁמִים

צָלִיף! הַחִיל נַעֵץ אֶת הָרֹמַח שְׁלוֹ בְּכִיכָר לָחֶם חֶמֶה
וּמִשָּׁךְ אוֹתָהּ אֵלָיו!

"אֲנִי רָעַב!" שָׁאג הַחֲיִיל, "אֲבָל שְׁלֹא תִגִּידוּ שְׁאֲנִי גִנָּב!"
בְּתַנוּעָה מְהִירָה, שִׁחֲרַר הַחֲיִיל שֶׁק מְלֹא מֵהֶסוּס שְׁלוֹ,
וְהִשְׁלִיךְ אוֹתוֹ בְּכַח הָעֲצוּם יְשִׁירוֹת עַל הַדּוֹכָן.
בוֹם!!

הִישׁוּעָה כְּהָרֶף עֵין! הַשֶּׁק נִקְרַע...
השק נפל בעצמה קשה על העץ ונקרע!
ואז... קלינג! קלינג! עשרות מטבעות של
זהב טהור, שהחיל בזז במלחמה מבלי לדעת
לדעת למי הם שיכים, התגלגלו על
השלג! אור של זהב סנור את העינים.
ישועת ה' כהרף עין!

תודה לבורא עולם

החייל דהר משם עם הלחם, ופרל
נכנסה מהר הביתה עם מטבעות
הזהב.

"אבא!" היא קראה בדמעות שמחה,
"השם יתברך שמע את תפלותינו
ואת הנאמנות של חתני!"
מיד התיצבו רבי שמואל ובתו
לאמירת קפיטל (פרק) תהילים של
תודה ל'. ההשגחה הפרטית היתה
מדיקת!"

בְּנֵי שֶׁל תּוֹרָה לְנֶצַח

בְּתוֹךְ זְמַן קָצֵר יֵצֵא רַבִּי יְהוּדָה לְדֶרֶךְ וְהַחֲתָנָה
הַגְּדוֹלָה הַתְּקִימָה!

הָאֵם הֵם בְּנוֹ אֲרָמוֹנוֹת עִם הַכֶּסֶף? מִמֶּשׁ לֹא!
הַמַּהֲרִ"ל מִפְּרָאג יָשָׁב וְהָקִים יְשִׁיבוֹת אֲדִירוֹת עִם
הוּא כָּתַב סְפָרִים קְדוּשִׁים ("גּוֹר אֲרִיָּה", "נְתִיבוֹת
עוֹלָם") וְהָאִיר אֶת עַם יִשְׂרָאֵל לְנֶצַח!

מָה אֲנַחְנוּ לומדים על "עשירות"?
המהר"ל היה יכול לוותר כשהכסף נגמר.
אך הוא לא הסתכל ב"קנקן", אלא במה
שיש בתוכו!

- עושר חיצוני (זהב ובגדים): יכול ללכת
לאבוד כמו אצל רבי שמואל.
- עושר פנימי (אהבת ישראל ולב טוב):
נשאר לנצח!

לפעמים אנחנו בוחרים חברים לפי
המשחקים שלהם... אבל חשוב לחפש
את הלב!

מָה מִּמָּוֶל בְּבִקּוּר? שֶׁק הֶזֶהב הַפֶּרֶטִי שְׁלָנוּ!

מִמָּוֶל בְּבִית הַסֵּפֶר, כְּשֶׁתִּרְאוּ חֵבֶר שֶׁקֶצֶת קֶשֶׁה לוֹ
יְלָדִים, אוֹ שְׁאִין לוֹ מִשְׁחָק - אַל תַּעֲזְבוּ אוֹתוֹ!
זְכְּרוּ אֶת מְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ שֶׁל הַמַּהֲרָ"ל מִפְּרָאג.
תִּהְיוּ נְאֻמָּנִים לַחֲבֵרִים שְׁלָכֶם. חֲלִקוּ לָהֶם "מִטְבְּעוֹת"
שֶׁל מַדּוֹת טוֹבוֹת" (וּוֹתוֹר, עֲזָרָה, מְלָה טוֹבָה).
כִּךְ נַעֲשֶׂה נַחַת מְרַבָּה לְאַבִּינוֹ שְׁבַשְׁמִים!